

GAZETA

Anul XIX
Nr. 901
Vineri 2 iunie
1967
4 pag. 25 bani

ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

ZIUA PIONIERILOR

In prima duminică din luna pioniștii sărbătoresc organizația lor dragă, succesele dobândite de-a lungul unui întreg an școlar. Ziua pionierilor îmbină anul acesta pentru întâia oară, într-un buchet multicolor, primosul muncii fiecărui detașament, a fetei unității. Precum școala teinve în urechile noastre fumulul mării care a plămădit-o, tot așa ziua aceasta concentrează în clipa de mare densitate sufletească chintesența străduințelor pionierești. În pragul ei se întinsec eocurile cîntecelor învățate cu ritmul dansurilor jucate, măiestria recitărilor cu vibrația coloristică a desenelor, iscusința construcțiilor din cercurile tehnice cu suflul expedițiilor, excursiilor și sporturilor preferate. Devotați patriei și iubind partidul cu înflăcărare, pionierii pășesc cu încredere spre porțile luminoase ale viitorului.

Aspirațiile spre idealul generos, spiritul activ al preadolescenților — care constituie majoritatea pionierilor — raportate la activitățile și faptele lor zilnice, conturează pașos copilăria. Dacă uniforma lor, întregită cu însemne frumoase, impune o ținută mîndră, apoi solemnitatea ceremoniilor pionierești oferă fast și distincție adunărilor organizației. Manifestările specifice vârstei le surprindem mai ales în activitățile culturale-artistice. În acțiunile sportive și în creațiile din cercuri. Aici, ca într-un stup al harnicelor și mobilor albine, copiii așeză roșea pe scene, în arenele sportive, laboratoare, ateliere. Plini de inițiativă și avînd surplus de energie, ei nu prețesc să însoadăcă, să vadă, să cunoască totul. Fîind în vîrstă „Cîrșariilor”, îi tentează aventura. Exemplul oamenilor mari, itinerarele exploratorilor îi atrag ca un magnet.

Comandanții de unități și detașamente, care sînt cadre didactice cu experiență, își bazează reușita muncii lor educative tocmai pe captarea acestor interese, canalizarea respectivelor aspirații. Ei călăuzesc pașii copiilor peste tot unde se înfrîșă ceva mareț, un șantier, un combinat, o hidrocentrală. Astfel pionierii cunosc mai repede vîntul patriei, îl se dezvoltă mîndria față de realizările epocii noastre. Lătmotivul acestor acțiuni poate fi prins în formula: sintem mătorii tuturor începuturilor viitorului. Cit de sugestiv a surprins ideea Lucian Blaga cînd spunea că: „Ești tînar atîta timp cît admiri și în măsura în care admiri”.

Viața pionierilor e o continuă descoperire. Pășind în natură ca într-un sanctuar, se îmbată de vraja sunetelor ei: murmur, foșnet, susur, zvon, frează, cîrpit. În felul acesta peisajele patriei se fixează în memoria lor și muzical, nu numai cromatic. Răsfolind compunerile alecsitate de ei în cadrul concursului literar sau privind lucrările prezentate la concursul de desen și pictură — ambele lansate de Consiliul Național din cîntea Zilei pionierilor — sesizăm un ascuțit spirit de observație, o profundă sensibilitate și gusturi alese la majoritatea concurenților din întreaga țară.

Comparația talentelor pionierești a relevat optimismul și generozitatea copiilor noștri. Dragostea lor se exprimă înmă față

PATÎA SILVESTRU
vicepreședinte al Consiliului Național
al Organizației Pionierilor

(Continuare în pag. a 2-a)

ACȚIUNI PIONIEREȘTI

Cercul „tinerilor mineri”

Pionierii Școlii generale din comuna Baia de Fier, raionul Giibort, participă la numeroase acțiuni extrascolare deosebit de pasionante, legate strîns de specificul locului, de tradiția unor meserii care se practică aici din tată în fiu. Astfel, după cum ne informează prof. Haralambie Dina, printre cercurile cele mai îndrăgite de pionieri și cu o activitate deosebit de bogată, la loc de frunte se situează cercul „tinerilor mineri”. Conducerea școlii și comandantul unității de pionieri au reușit să antreneze în munca de îndrumare a acestui cerc specialiști cu înaltă calificare.

În cursul acestui an școlar, membrii cercului s-au ocupat de istoricul minelor de grafit, au studiat importanța industrială actuală a acestora, procedeele moderne de extracție și flotare a grafitului, perspectivele acestui sector industrial în cursul cincinalului. Toate aceste probleme au fost studiate „la fața locului”, prin vizite la diferite secții ale minei de grafit din localitate.

Activitatea din acest an a cercului „tinerilor mineri” s-a încheiat. Dar cercului „Zilei pionierilor”, membrii cercului, alături de colegii lor din cercul artistic, închină o parte din programul festiv pe care îl vor prezenta, prietenilor lor mai străini — pentru unii părinți și frați — mineri.

Ștafeta succesorilor

„Prolog la Ziua pionierilor este numele pe care îl poartă ștafeta inițiată de Consiliul raional al Organizației pionierilor din raionul Slatina. Această ștafetă a parcurs toate cele 66 unități ale raionului, consemnînd într-un jurnal acțiunile interesante care s-au organizat în ultima perioadă, precum și secvențe ale diferitelor activități. Au fost consemnate de asemenea cele mai reușite creații ale cercurilor pionierești, ca și activitățile de perspectivă ale unităților. Ștafeta a poposit în fiecare școală câteva zile, predarea ei de la o unitate la alta

facîndu-se într-un cadru festiv. Acum întreg „traseul” a fost parcurs, și ștafeta a predat Consiliului raional al Organizației pionierilor bogata recoltă de fapte și gânduri pe care a adunat-o.

Un muzeu înființat de școlarii folcloriști

Printre acțiunile interesante, frumoase, organizate de pionierii Școlii generale din comuna Nuseni, raionul Dej, se numără și aceea de amenajare a unui muzeu sătesc. Inițiativa, pornită de la membrii cercului de folclor, a antrenat majoritatea pionierilor școlii. Săptămîni întregi echipe de pionieri, îndrumate de comandantul de detașament, de profesorii de istorie și de limba română, au colindat satul în căutarea unor obiecte de artă populară, a unor unelte specifice, a unor obiecte casnice etc., care vorbesc despre obiceiurile, despre viața țărănilor din această veche așezare. Căutările lor n-au fost zadarnice. Într-un înecel, muzeul s-a umplut de exponate. În ultimele

zile pionierii din Nuseni s-au preocupat intens de aranjarea lui, dorind să-l deschidă în cîntea „Zilei pionierilor”.

Fanfara copiilor din Baia Sprie

În centrul minier Baia Sprie s-a înființat, încă de la începutul acestui an școlar, un curs de pregătire muzicală a pionierilor. Din rîndul participanților la acest curs au fost selecționați 70 de copii, care au alcătuit „fanfara pionierilor”, continuînd astfel tradiția începută acum 90 de ani de bunicii și părinții lor, dintre care unii sînt și astăzi componenți ai fanfarei celor vîrstnici.

De curînd, fanfara pionierilor, dirijată de Cristea David, a prezentat în cadrul celui de al VIII-lea concurs al formațiilor artistice de amatori un program de marșuri și cîntece populare maramureșene, care s-au bucurat de un deosebit succes. La 4 iunie ei vor da un nou spectacol, închinat sărbătorii pionierilor.

PLICTICOASA AVENTURĂ ÎN JUNGLA REFERATELOR

Sincer vorbind, profesorii nu se prea bat nici să asculte și nici să scrie referatele care se prezintă în ședințe ale comisiilor metodice. Dacă participarea la o ședință în care se prezintă un referat ar fi absolut facultativă și ar fi lăsată doar pe seama interesului pentru acest gen de activitate, referatul ar risca să rămîină fără audiență. De asemenea, la distribuția temelor pe referenți cel mai mulți profesori încearcă să se echiveze de această îndatorire ca de o obligație plicticoasă. Care este explicația? Nu cumva însăși această formă poartă, fatal, în sine sursa indiferenței cu care e privită? Dar mai înainte și pentru a răspunde la aceste întrebări se impune să aflăm răspuns altela. Ce este de fapt un referat?

Conform „Dicționarului limbii române moderne” referatul este o „dare de seamă, scrisă sau orală, asupra unei cărți, a unei activități etc.; raport (de obicei rînduri) scris pe marginea unei cărți, a unui act etc.” Trezind peste partea a doua a definiției — care nu privește problema noastră — trebuie să constatăm că și prima parte chiar este

cu totul nesatisfăcătoare față de ceea ce înțelegem de obicei, în școală, printr-un referat.

Într-o anchetă întreprinsă pe problema în cauză, în orașul Constanța, profesori, directori de școli, inspectori au opinat, în proporție de 100 la sută, că referatele prezentate în comisiile metodice au drept scop elucidarea unor probleme teoretice și practice din domeniul pedagogic pentru a contribui pe această cale la soluționarea științifică a unor situații concrete din școala respectivă. Alți prin pretențiile și așteptările formulate față de o astfel de lucrare, cit și prin aceea ce ea însăși ține, cele mai adesea, să fie (după cum vom vedea și din exemplele de mai jos), referatul constituie, virtual, o „comunicare”, adică — apelăm din nou la dicționar — „prezentarea într-un cerc de specialiști a unei contribuții personale într-o problemă științifică”. Iar dacă lucrurile stau așa, dacă obligația de a elabora un referat cheamă la cercetare științifică, adică la una dintre cele mai pasionante îndelungate intelectuale, și prin lectura lui se comunică așezării inedite rod al acestei cercetări, deci un material interesant, alți prin conștientul cit și prin utilitatea lui, cauza indiferenței autorilor și auditorului nu trebuie căutată în formă, ca atare, ci în felul în care se materializează ea, în structura particulară a diferitelor referate și în proasta tradiție stabilită prin repetarea sistematică a acestor structuri greșite. Vom încerca să delimităm sfera sursei de plictic traversînd textul a 20 de referate adunate prin sondaj de la școlile generale nr. 12, nr. 24, nr. 2 și de la Liceul nr. 2 din orașul Constanța (unde am desigur și ancheta menționată mai sus). Să ne aventurăm deci.

Sfînta generalitate

Primul dușman, întîlnit chiar de la începutul aventurii în jungla de pagini a referatelor, este neagra zădă a generalității. Referenții sînt parcă toți constrînși de amenințarea unor aspre sancțiuni abuzive divinității. Ritualul începe de la titluri și deci de la teme (pentru că cele mai adesea, în cazul referatelor, cele două noțiuni sînt înțelese ca sinonime). Unul dintre ele este dezvoltarea exprimării orale și scrise a elevilor în cadrul orelor de... (în cazul la care ne vom referi... de limba română). Deci nu într-o lecție, nici într-un capitol anume și nici măcar la o clasă anume, ci pur și simplu „în cadrul orelor”. Să recunoaștem că o astfel de temă, expedită prin referatul în cauză în opt pagini, ar putea să furnizeze substanța unui adevărat tratat de metodica predării limbii române. Și cînd te gîndești că se pot cita zeci de școli în ale căror comisi metodice

OCT. BUZESCU

(Continuare în pag. a 3-a)

EXPOZIȚIA DE DESENE ALE COPIILOR — iunie 1967

Elevii din școlile generale de pe întreg cuprînsul țării au trimis desene pentru Expoziția națională organizată cu ocazia Zilei pionierilor sub egida Consiliului Național al Organizației Pionierilor și a Ministerului Învățămîntului. Amplasarea acestei acțiuni semnalează încă o dată deosebită forță a expresiei plastice proprie popoului nostru și oferă prilej de apreciere a sistemului de îndrumare artistică, de selectare și promovare a valorilor, proces cu adînci semnificații estetice. Este posibil ca multe capacități artistice din rîndul copiilor, din motive multiple, să nu fi putut participa la actuala expoziție. Cu toate acestea, ansamblul lucrărilor selectate, trezește o bucurie estetică rară.

O expoziție cu desene. Cîteva sute, din cîteva mii. Fie de bloc ce au primit în graiul formelor și culorilor confidența unor copii. O lume de imagini, de stîni, de amintiri, de dorințe, mărturisite în secrete hirtiei,

O generoasă demonstrație de fantezie, în care dispore hăturul între real și imaginar, între lucrul știut și cel, întîlnit, între luciditate analitică și spontaneitate, între obiectul concret și sensul general al adevărului despre natură. O floare desenată cu o emoție și o vîdită plăcere a culorii, un portret expresiv prin modul degajat și stingac în același timp, în care e înțeles modelul, o scenă istorică evocată cu un anecdoticism naiv de bună calitate, un peisaj de lăcătuș cu figură minusculă și delicat văzută „în zbor de pasăre”, aspecte din viața cotidiană de elev — uneori prezentate cu savuroasă intimitate — alături de înfrînșări eroice (bătălii, lupte cu tauri, expediții cosmice, subacvatic), se succed într-un mozaic de suprafețe vesele, pline de culoare și lumină. Expoziția nuși propune să lanseze „personalități” (treabă totdeauna plină de riscuri și inexactități) și nici să confere lauri unor precocități artistice discutabile, ci

să adune la un loc suflute de școlari cu imperfecțiunea firească și fermecătoare a vîrstei, cu „bunul simț” al culorii și formelor propriu popoului nostru, cu arăpile fanteziei întinse larg și cetezător.

Desenele expuse, deși „din lumea lor” nu sînt comune. A fost evitată o anume monotonie — o repetare „stas” a viziunii infantile. Fiecare aduce — fie prin spiritul aparte în care a fost privită realitatea, fie prin degajarea tehnică (dezinvoltură uneori învidiată în secret de specialiști), cu care se atacă o temă, fie prin ineditul asociațiilor ce se declanșează pe imagine, fie prin capacitatea de a pătrunde sensuri dincolo de realitatea imediată, fie prin decorativ — o notă deosebită și originală.

prin imagine, înobilată de puritatea proprie vîrstei.

Fără îndoială, este periculos să se vorbească aici despre o „știință artistică” și nu e un secret faptul că desorii autorilor le scapă valoarea propriilor capacități. Desenele sînt frumoase mai mult prin modul în care trădează frumusețea unor ani și a unor gânduri, prin documentul imagine, care fixează intensitatea de recepție a realității. De aceea cred că accentuarea pe nume și personalități este pripită, cu alții mai mult cu cit o personalitate artistică reală nu va putea fi impusă niciodată decît de pasiune.

Expoziția ilustrează însă cu mare bogăție de nuanțe zilele unei copilării ferice, epoca noastră socialistă, dragostea pentru culoare și frumos, a unui popor dotat.

Pentru mine, fiecare expozant e un premiat.

ION SĂLİSTEANU
pictor

Una din lucrările expuse

Actualul sistem de desfășurare a concursului de admitere în liceu poate fi îmbunătățit

— spun numeroși cititori în scrisorile adresate redacției —

Un număr însemnat dintre scrisorile care în ultima perioadă la redacție continuă să se ocupe de concursul de admitere în liceu. Ele apreciază măsurile luate în ultimii ani de Ministerul Învățământului pentru îmbunătățirea desfășurării concursului și pentru o judicioasă selecționare a candidaților, cum ar fi: publicarea din timp a programelor, introducerea fișelor de examen, secretul lucrărilor scrise, folosirea cataloagelor înscrise și distribuite după o strictă evidență etc. Pornind de la ideea că

În clasa a IX-a trebuie să pătrundă candidații cei mai bine pregătiți,

unii corespondenți arată că și în actualul sistem se mai pot strecura în liceu elevi a căror pregătire nu se ridică la nivelul exigențelor și fac o serie de propuneri pe această linie.

Într-o serie de pildă, prof. EMANOIL CINEȚEA, directorul Liceului din Tz. Cărbunestii-Girol, „Din cei 120 de elevi ai clasei a IX-a din școala noastră peste 40 la sută sînt amenințați cu repetenția și corigența. Consiliul pedagogic a analizat în mod periodic situația acestor clase și a stabilit cele mai potrivite măsuri, dar rezultatele rămîn totuși nesatisfăcătoare. Cercetind cataloagele de la concursul de admitere, am constatat că 42 din elevii admisi au obținut la lucrările scrise note de 3 și 4, iar la examinările orale 7, 8 și 9. După două trimestre, din cei 48 admisi în toamnă, doar 8 erau în situație de promovare. În timpul lecțiilor, al orilor de consultații și de pregătire specială, s-a constatat că, în mod evident, unora le lipsește cunoștințele de elementare cuprinse în programa școlii generale de 8 ani”.

Despre situații asemănătoare ne scriu și alți profesori printre care H. MIHAILESCU, de la Liceul din Roznov, raionul Piatra Neamț sau ALEXANDRU BOGZA, din Buzău. Problemele pe care le ridică acești profesori sînt în mare măsură identice: lipsa sincerității de contribuții la găsirea unor căi eficiente de selecționare a candidaților. „Este dorința generală — ne scrie prof. DUMITRU I. DOBRE din Buzău — ca în licee să pătrundă, an de an, elevi tot mai bine pregătiți, capabili să continue studiul unor discipline începute în școala generală, să le aprofundeze, să capete noi cunoștințe și în primul rînd să se formeze ca oameni apleți pentru a califica înalt în toate sectoarele de activitate ale societății noastre socialiste”.

Aceste considerente și analiza modului în care s-au desfășurat pînă acum examenele de admitere — ne scriu cititorii — ne-au dus la concluzia că

actualul sistem poate și ar trebui să fie îmbunătățit în sensul sporirii continue a exigenței.

Scrisorile conțin numeroase sugestii interesante care merită o atenție luată în considerare și o studiere amănunțită. Unele nu își vor găsi, poate, o imediată aplicabilitate, dar puse în discuție acum în preajma examenului, vor putea fi urmărite cu atenție și analizate concret în scopul unor măsuri ulterioare. „Desigur cei care au lucrat la elaborarea actualului sistem de desfășurare a examenului și care au prevăzut lucrări scrise secrete au avut în vedere manifestările de subiectivism în notare care s-au manifestat prin unele lucrări și au intenționat să interzică «lanțul slăbiciunilor» — ne scrie prof. N. VINĂTORU, de la Liceul economic din Bacău. Dar în acest fel s-a rezolvat pe deplin problema asigurării obiectivității concursului? Din păcate, se pare că nu. Candidatul cu «pile» poate primi, pentru siguranță, note foarte mari la oral care să-i asigure reușita. De ce nu s-ar merge atunci mai departe în sensul că buna măsură a lucrărilor scrise secrete să fie completată de prevederile ca

lucrările scrise să fie eliminabile. Toate corespondențele primite la redacție opinează pentru acest lucru.

„Personal și eu sînt pentru introducerea — chiar din acest an — a lucrărilor scrise eliminabile”, ne scrie prof. Dumitru I. Dobre. Desigur, subiectele la lucrările scrise nu trebuie concepute pentru «a înclina», dar nici pentru a fi o simplă «formalitate». Sînt pentru întocmirea unor subiecte care să facă apel la ce este esențial din materia studiată și care să solicite din plin gândirea elevului”.

De aceeași părere este și prof. C. DANESCU, directorul Liceului nr. 5 din Craiova: „Problemele la matematică ar trebui să aibă un grad de dificultate mediu, iar în alegerea textelor pentru analiza gramaticală trebuie avută în vedere evitarea acelor texte care pot fi interpretate diferit”.

„Lucrările scrise (strict secrete)

trebuie să fie corectate cu exigența corespunzătoare, să fie deschise după notare, iar rezultatele să fie afișate imediat — scrie în continuare prof. D. I. DOBRE. Concurenții care nu obțin nota medie limită la lucrări să fie eliminați. În ceea ce privește limita inferioară, aș fi pentru 5, deși unii colegi cu care am discutat această problemă ar opta pentru 6. (Într-adevăr și din scrisorile primite reiese că părerile sînt împărțite). În orice caz nu sînt pentru rotunjirea mediei la examen”.

Referitor la actualul sistem de notare mai mulți profesori au comentat,

p o n d e r e a diferitelor note în cadrul mediei generale.

„Departa de noi gândul de a minimaliza importanța examenului oral la istorie, cu altă mai mult cu cit, ca profesor de această specialitate, am salutată cu vie satisfacție introducerea istoriei patriei ca probă în concurs. — ne spune prof. LIVIA MUSCULIU din București. Actualul sistem de calculare a mediei face însă ca nota primită la istorie să fie hotărîtoare. Ea are ponderea de o treime, cînd, în mod normal, ar trebui să reprezinte numai o cincime. În prezent se creează un raport între o notă (oralul la istorie) și două medii (scris-oralul la limba română și matematică), raport în care nota majorază sau diminuează cele două medii și are, deci, un caracter determinant”.

„În practica școlară — arată prof. Em. Cîntea — mai persistă și o altă «meteahnă» care deschide larg porțile clasei a IX-a pentru unii absolvenți necorespunzători. Este vorba de completarea locurilor și implicit de a reduce numărul de clase, numărul de ore, de catedre. Aceasta face anumite conducători de liceu, și în unele cazuri chiar pe profesorii examinatori, să fie mult prea indulgenți. După opinia aceluiași profesor, însă

cei care intră, așa, la „grămadă” tot se vor pierde pe parcurs.

Clasa a X-a de la liceul nostru confirmă aceasta — spune tot Cîntea. „Mulți cititori se referă în scrisorile lor și la componența comisiilor de examinare. Și la acest caz părerile sînt împărțite. Unii susțin ideea unor comisi din sfera școlii, așa cum există în prezent. Alții sînt pentru comisi în a căror componență să intre și alți profesori ai claselor a IX-a din liceul respectiv, asigurîndu-se — după cum susține acesta — o mai directă interesare într-o justă și exigență selecționare. În acest fel — afirmă promotorii acestui punct de vedere — cei care intră în liceu nepregătiți? Am consemnat mai sus o parte din părerile formulate — adesea „pro” sau „contra” — de cititorii noștri cu privire la desfășurarea concursului de admitere în clasa a IX-a care merită să fie studiate. Pînă la concurs a mai rămas însă puțin timp și, desigur, măsurile propuse trebuie luate în ajun, sînt neîndreptate. Totuși o parte — cele care se referă la stilul de muncă în cadrul comisiilor de concurs — pot fi aplicate. Ceea ce este util, însă, este promovarea unor opinii, a unor propuneri privind eventuala îmbunătățire în viitor a actualului sistem.”

AL. I. VLADIMIR

Pentru cei mai mici școlari a sosit vacanța!

Variante ale lecției de educație fizică

Se discută în ultimul timp intensiv — și după părerea mea cu rezultate pozitive — despre transpunerea unor metode specifice antrenamentului sportivilor pe planul desfășurării lecțiilor de educație fizică din școli. Evident, în intrarea această acțiune trebuie avută în vedere caracterul specific al muncii antrenorului sportiv pe de o parte și al celui al muncii profesorului de educație fizică pe de altă parte. Scoțesc de aceea util să trec, foarte succint în revista principalele note caracteristice ale acestor două activități.

„În școlile pe ramuri de sport colectiv este omogen de dezvoltare fizică și din punct de vedere al orientării generale deprinderilor de mișcare sînt formate, se urmărește perfecționarea acestora prin lecții de antrenament din repetate. În cadrul unei clase însă colectivul de elevi e neomogen atât din punct de vedere fizic cât și al deprinderilor, care la cei mai mulți sînt de abia în faza de formare”.

Personal, am adaptat, din activitatea mea de antrenor, pe planul muncii de educație fizică, diverse variante ale metodei complexe de dezvoltare a calităților fizice asociată sub denumirea de „circuit” și denumită în limbajul „școlii” este de fapt o formă de organizare a lecției, incluzînd elemente din mai multe metode ale antrenamentului sportiv cum sînt de pildă, circuitul de lungă durată (maraton), circuitul cu intervale — intensiv și extensiv — circuitul cu repetări, circuitul cu rezistență în regim de forță și circuitul de rezistență în regim de viteză.

S-a constatat însă că în lecțiile organizate în acest fel se acordă o pondere sporită dezvoltării și perfecționării calităților fizice, în detrimentul formării deprinderilor necesare fapt subliniat de alții și în lucrarea „Antrenamentul în circuit” de Manfred Scholich — Edit. UCFR, 1966. De aceea în urma experimentărilor făcute și în funcție de cerințele privind educația fizică școlară, consider că este mai indicat ca profesorii de educație fizică să stabilească forme de organizare a lecțiilor, prin selecționarea riguroasă a acelor elemente care se pot adapta specificului școlii și permit

o densitate optimă a exercițiilor pe parcursul desfășurării orilor. Astfel se poate pentru fiecare tip de lecție, o anumită variantă a unei metode moderne. În ceea ce mă privește am pus, în ultimul timp, un accent deosebit pe organizarea lecțiilor în circuit după metodele repetării și a intervalelor, care, printre altele, permite profesorului o mai bună supraveghere a activității elevilor.

Prezint mai jos structura lecției pe care o folosesc cel mai frecvent.

Partea I, pregătitoare a lecției, cu o durată de aproape 17 minute, cuprinde raportul, controlul timpului, apelul, mesajul, alegerea în diferite variante, precum și un număr de 3-10 exerciții pentru dezvoltarea fizică generală și prelucrarea selectivă a aparatului locomotor. Pentru a asigura lecțiilor o densitate crescută și pentru a realiza o bună încălzire, exercițiile sînt executate cu variații de ritm, acesta accelerîndu-se pînă la limita execuției corecte.

Partea a II-a, fundamentală, are o durată de aproximativ 28 minute și este organizată astfel: la începutul părții se repetă, pe grupe de lucru, sub forma unui circuit, exercițiile care contribuie la realizarea temelor privind învățarea sau consolidarea deprinderilor motrice. Schimbarea grupelor se face după un anumit număr de repetări sau după o anumită perioadă de timp. În raport cu cerințele temei, pauza între exerciții se efectuează în timpul schimbării grupelor și este mai mare sau mai mică în funcție de intensitatea efortului, de sarcinile lecției. La sfîrșitul acestei perioade a lecției se introduce un număr de 5-8 exerciții pentru dezvoltarea calităților fizice, dintre cele mai des utilizate la antrenamentul în circuit. Exercițiile se repetă în grup, de întregul colectiv al clasei, în ritmul stabilit prin comanda profesorului.

Partea a III-a, de încheiere, a lecției are o durată de aproximativ 5 minute și cuprinde o scurtă alergare relaxată, mers și exerciții de liniștire apoi, în mod obligatoriu, un control al pulsului.

Acest gen de lecție are o aplicare mai largă și permite realizarea integrală a cerințelor programului.

Densitatea lecției, dirijată permanent de profesor, este asigurată atât prin ritmul de lucru dat primei părți și prin organizarea părții a doua cit și, mai ales, prin circuitul folosit la sfîrșitul acesteia. Desigur acesta este doar unul din tipurile de lecții posibile. Sintem convinși că, experimentînd variante cit mai diferite, se pot aduce îmbunătățiri substanțiale lecției de educație fizică, în concordanță cu sarcinile acestei discipline în școală.

Prof. ZOLTAN BENEDEK
Liceul „Gh. Lazăr” București

Anticipări de vacanță

Vacanța de vară va oferi și în acest an școliarilor patriei posibilități multiple de recreere, de călătorie a organismului, de reconfortare intelectuală.

Numerose tabere, așezate în cele mai pitorești regiuni din zona de munte sau de pe litoral, vor daui celor 92.000 de școlari zile frumoase, bogate în acțiuni atractive. Stațiuni cum sînt de pildă Moneasa, Soveja, Vața de Jos, Bran, au fost rezervate în exclusivitate elevilor, iar în alte ca Buzău, Sinaia, Cheia, Suzana, Novaci, Băile Herculane, Valea Mînișului, Zizin, Timișul de Sus, Dîmbul Morii, Valea Sadului, Singeorg, Bistrița, Homorod-Băi, Bucium-Jași, Cioara, Lotru, s-au amenajat pentru vizitatorii tabere vile confortabile.

Gazde ospitaliere vor fi și taberele de pe litoral care vor cuprinde circa 13.000 de școlari: 11.000 în tabăra de la Năvodari și restul în taberele de la Schitu, Costești, I. Mai.

Și în această vacanță pasionaților sportului le vor fi oferite condiții pentru a se pregăti în discipline sportive îndrăgite. Cele 11 tabere centrale sportive care își vor desfășura activitatea vor primi 1.500 pionieri și elevi membri ai echipelor sportive școlare, pe finalistii concursurilor școlare sportive de gimnastică, handbal, volei etc.

Cît privește pe cei mici — preșcolarii — și ei vor putea bucura

RELEF PE NEGATIV

Invenție
„nebrevetată”

După îndelungul „studiu” la Școala generală de 8 ani din comuna Tărtășești, raionul Răcari, s-a descoperit o soluție metodică originală: cele două limbi străine pe care le studiază elevii sînt făcute în aceeași oră de curs. Soluția inventivă de o adevărată învenție de o originalitate de necontestat.

Propunem secției de învățămînt a raionului să breveteze „invenția” cit mai urgent și să închidă prețiosul brevet într-o casă de bani. Să nu-l găsească nimeni. Altfel — doamnă, fereste! — s-ar mai putea nimeri cineva să-l folosească.

Curat,
gospodărește...

Dacă ați trecut prin Arad, nu se poate să nu fi văzut, în centru, frumosul stadion al Liceului nr. 1. Amenajarea lui a costat circa 120.000 lei. Dar merita: douăzeci de școli din oraș își organizau aici, într-un cadru pe deplin potrivit, orele de colectiv sportiv și diferitele competiții sportive. Acum, dacă treceți prin Arad nu mai căutați stadionul. Gospodării de la statul popular orănească au decis să-l închidă ca un parc. Nu, nu căutați nici parcul. Pînă una-alta acum veți găsi în locul stadionului arătură. Parcul va crește mai tirziu!...

Dar, veți întreba dumneavoastră, unde vor face de acum sport elevii? Ve-deți, la asta s-au gândit mai puțin edilii orașului. Sau mai exact, înțai au arat și pe urmă au început să se gîndească...

Prof. ZOLTAN BENEDEK
Liceul „Gh. Lazăr” București

ZIUA PIONIERILOR

(Urmare din pag. 1)

de mamă — „Fîntîna cea mai dragă”, fată de patrie — „Muli mi-e dragă țara mea”. Pentru trairul lor fericit ei „Multumesc din inimă partidului”, iar „De la fereastră vașonului” deseriu cu închinare peisajele, așezările omenești, construcțiile, viața care pulsează vișuros în arterele țării. Sub paleta lor apare, în culori vii și limbi gingașe, viziunea copilărească a lumii noastre. Un portret, un peisaj industrial, o scenă din poveste, aspecte din viața școlarilor, a colectivităților etc., imprumutată valențe specifice locului, virstei și epocii în care se găsește acești tineri artiști.

În cercurile artistice, tehnice și științifice se cultivă aptitudinile, se formează deprinderile care prefigurează imaginea adultului de mine, personalități armonioase, multilaterale dezvoltate. Zeci de mii de cadre didactice, mulți părinți (artiști, tehnicieni, literari, muncitori, ingineri etc.) și unii instructori voluntari, depun străduințe susținute pentru transmiterea fetei preceptorilor și talentelor către generațiile următoare.

Voidă pară să evidențiez faptul că în fiecare om întîrzie un suflet de copil, badea Gheorghe Tudor, din comuna Cîrțigoara, raionul Făgăraș l-a învățat pe pionierii o frumoasă variantă locală a Călușarilor. La cei peste 65 ani împliniți acest om minunat invită dansul mai cu voie decît alții la 20 de primăveri. La Suceava, pe plaiuri eminescane, a înflorit un bogat buchet de poezii, pe care pionierii le-au creat în cîntecul zilei lor. La Băbana, raionul Pitești, cercul tinerilor naturalisti a reușit să întîrzie un muzeu zoologic din zecile de animale împăiate de copii. Este elocventă și denumirea unor cercuri în ceea ce privește orientarea lor: prietenii minerilor, prietenii petrolștilor, prietenii grănicerilor, prietenii agronomilor etc. Pionierii sînt prietenii tuturor oamenilor muncii, iar prietenii pionierilor sînt de toate vîrstele și ocupațiile.

Peste tot, fie că se adună folclor, se scrie poezie sau se minulesc instrumente muzicale, fie că se construiesc aparate, se desfășoară experiențe, se rezolvă probleme sau se discută despre oameni mari din patrie sau din lumea largă, se cîntă, se dansează, la sea sau la munte, copiii au pe comandă lor drept vrednice călăuze.

Caleidoscopul acestor realități conturează din ce în ce mai pregnant imaginea unei organizații care dă aripi copilăriei, spre un viitor luminos. În multe unități pionierii de azi își dau rîna deseori cu pionierii de ieri, care au ajuns oameni de seamă. Cravatele primilor președinți de unitate, azi ingineri, muncitori, medici, colectivități, profesori etc. au devenit piese ale „muzeului” memorial al unității. Creațiile cercurilor de elevi se înmănunchiază în reviste alcătuite cu forțe proprii, care apar din ce în ce mai numeroase, sub titluri semnificative: „Licăriri”, „Muguri”, „Preludii”, „Mădritie” etc. În crezul lor se plămădesc gusturi, deprinderi, talente.

Îndrumate de partid, consiliile pionieresti din școli, cele raionale și regionale, precum și Consiliul Național se străduiesc să organizeze tot mai atractiv activitatea pionierescă. Schimbările de experiență și instructajele sînt orientate toamă pe linia promovării noului, a interesantului, a ceea ce este eficient din punct de vedere educativ. Activitatea presei pionieresti, a emisiunilor de radio și televiziune destinate copiilor, a editorilor pentru tineret este sistematic coordonată cu cea a Organizației pionierilor, spre a avea un conținut adecvat cerințelor societății noastre și aspirațiilor celor mai pure ale copiilor.

În cadrul organizației, această primă sărbătoare a Zilei pionierilor marchează un început memorabil. Ea consemnează înființarea de muncă pasionată desfășurată de zecile de mii de cadre didactice cărora partidul le-a acordat încrederea și sarcina de onoare de a-și pune talentul profesional și capacitatea pedagogică în slujba educării milioanei de pionieri. Frumusețea muncii este suprema răsplătă a străduinței învățătorilor și profesorilor. Din ea își trag seva succesele copiilor la învățură, purtarea lor aleasă și arta de a-și petrece timpul liber frumos și antrenant. Programele artistice și sportive din zina aceasta rezumă calitatea muncii celor ce îndrumă acțiunile pionieresti.

Fie ca an de an Ziua pionierilor să înalțe mereu mai sus bucuriile copilăriei.

PRO LOGOS... ANTI LOGOS

Știința psihologiei arată că limbajul este activitate de comunicare, funcția lui fundamentală fiind cea de instrument al gândirii. Nici o minte normal constituită nu poate concepe relațiile sociale ca și pe cele individuale în absența limbajului.

În practica vorbirii (și gramatica conștientă acest lucru prin reguli precise) persoana I vorbește iar persoana a II-a ascultă, făcînd bineînțelese „schimb de locuri” cu prima. Când acest „joc de-a persoanele” este reușit atît în formă cit și în conținut se spune că discuția a fost utilă, interesantă și timpului nu s-a consumat în zadar. Ocaziile sînt nenumerate și se pre-

zintă la fiecare pas în viață: la locul de muncă, în căldătorii, în întîlniri ocazionale sau cu un prieten, pe calea unor vizite etc. Subiectele pot fi și ele extrem de variate. De la confruntarea părerilor în probleme științifice de strictă specialitate pînă la motivele pentru care, să zicem, echipa de fotbal a „Politehnicii” din Timișoara suferă de o gravă anemie.

Modalitățile acestor discuții fac parte integrantă din schimbul de idei în societatea umană, iar școala formează și dezvoltă capacitatea de a face schimb de idei cu toate că nici un manual și nici o programă nu se ocupă de ea în mod expres. Folosirea limbajului

poate atinge culmea unei adevărate arte care produce satisfacții de înalt ordin etic și intelectual, după cum unora ei poate avea trăsături mai maladive. Ați încercat vreodată să scoțiți cite biografii mai mari sau mai mărunte, adevărate pomelnice, sintem nevoiți să le înregistrăm volens-volens, în timpul unei călătorii de pildă? Nici nu s-a oprit bine trenul de două ori și cunoști plîngerea cu care „persoana I” se duce drept la ministru.

Dacă selecția memoriei acționează mai ales în domeniul problemelor din viața de zi cu zi, mint surprinzător de fluxul tulburat al unor asemenea posedați ai logoreei tot

felul de amănunte cu vîdit iz subiectivist, sau de răfălnă, despre un anume inspector de la raion care încheie procese verbale pe sprinceană, despre un ștu care profesor care nu vrea să plece urechile la amuine intervenții, despre cum se fac și mai ales cum nu se fac transferurile de la o localitate la alta, despre cum se dau și mai ales cum nu se dau primele trimestriale. Și încă multe altele! Deundă, călătorind într-un expres de seară, spre București, am aflat de la un înar ce mai avea încă urme proaspete de cerneală pe degete, că este autorul celui mai fantastic laser din Europa. Și ca să ne convingă — deși

nimeni din compartiment nu era interesat — a scos din valiză burdușul cu tot felul de achiziții studențești, un presupus proiect de diplomă. În cele trei cursuri convorbirea a avut un sens unic! O singură dată a fost întrerupt de către un confrate de suferință (despre care am aflat mai tirziu că este un cunoscut fizician). Acesta l-a întreprins pe tîrziu dacă cunoaște și ce părere are despre o anumită lucrare (fundamentală în studiul laserilor), „inventatorul” a bîguit ceva înclăt, apoi revenindu-și din șoc a dat superior din mină continuîndu-și perorația, de astă dată evident ridicol, fapt subliniat de zimbetele ironice cu care

erau întîmpinate spusese tinărilor logoreici.

Logoreic? În accepțiunea defectologică logoreea este definită ca o stare de superecitate caracterizată prin exes de vorbire, prin impuls nestăpînit de a vorbi. Sărmane persoane a II-a și a III-a! Vna oină, cînd prima persoană are slăbi euforie atunci cînd se aude vorbind.

Așadar, pentru încheiere, ca și în fabule, o morală, cam didacticistă: Pro logos! Educații, stimulați la copii vorbire, capacitatea de a face schimb de idei.

Anti logos! Feriți elevii de infectarea logoretică!

TRAIAN ISPAS

CULTURA TEHNICĂ ÎN LICEELE TEORETICE

Inițierea, în anul școlar 1966-1967, a liceelor de specialitate, în care cultura tehnică și practica în diferite ramuri de producție au o pondere de bază, re-pune, printre altele, în discuție și problema rolului și a rolului unor asemenea cunoștințe și activități în cadrul liceelor teoretice. Aceasta cu atât mai mult cu cât, în trecut a apropiat, felul cum a fost conceput „politehizarea” cu a zi (sau chiar două) de activitate în producție, nu numai că nu a dat roade scontate, ci chiar a dus la o scădere a pregătirii de cultură generală a elevilor. O întrebare firească deci: sînt necesare discipline de cultură tehnică în liceele teoretice? Dacă da, care trebuie să fie conținutul și forma de predare a acestor cunoștințe?

Fără îndoială, premisa principală a acestei analize o constituie faptul că epoca noastră este caracterizată printr-o uriașă dezvoltare a științei și tehnicii și că, indiferent în care sector va activa ulterior absolventul de liceu, științele matematice, fizice și chimice, precum și aplicațiile tehnice ale acestora vor fi din ce în ce mai mult implicate. În același timp, revoluția tehnico-științifică contemporană determină eliminarea funcțiilor de rutină ale creierului uman. Aceasta ridică deci, cu multă acuitate, problema aplicării posibilităților omului — în special ale celui mijlociu — pentru a putea răspunde nevoilor social-economice ale timpului său. Se impune, pe primul plan, studiul acelor cunoștințe generale cu rol normativ care să determine dezvoltarea optimă a gândirii științifice și tehnice și în jurul cărora să se poartă asociația irap-tă a precizării și deprinderilor specifice calificării profesionale de mai târziu.

Toate aceste considerații pledează pentru păstrarea în planul de învățămînt a disciplinelor de cultură tehnică, concepute ca o curea de transmisie între noțiunile abstracte preluate în orele teoretice la disciplinele realist-pozitive (fizică, matematică, chimie) și viața, adică înțelegerea rolului practic al acestor discipline, înțelegere de care se leagă formarea priceperilor și deprinderilor. Este știut faptul că legile naturii, a căror însușire în cadrul unei predări prea teoretice prezintă dificultăți, devin mai ușor accesibile atunci cînd elevul intră în sfera aplicației acestora. Imaginea industrială (mașini, mecanisme, instalații) a legilor fizice, matematice etc. înlătură dificultatea înțelegerii lor, realizînd baza și stimulul pentru dezvoltarea gândirii tehnice. Așadar disciplinele de cultură tehnică trebuie să urmărească în liceele teoretice (excluzind orice preocupare de profesionalizare) reactualizarea, explicarea și amplificarea fenomenelor și legilor fizice, matematice etc. Învățate teore-

tic, în lumina aplicațiilor lor la scară tehnică-industrială. Orelor de cultură tehnică, concepute astfel ca ore de sinteză industrială a fenomenelor și legilor studiate principal în „stajile-pilot” ale laboratoarelor școlare, vor uni cunoștințele și priceperile dobîndite la disciplinele realist-pozitive, stabilind implicățiile și interconexiunile lor, realizînd ansamblul pregătirii tehnico-științifice. Pentru a răspunde unui asemenea rol în pregătirea generală a tinerilor, disciplinele de cultură tehnică trebuie să fie astfel alese încît să deschidă treptat (coordonate cu programele disciplinelor din domeniul științelor naturii) orizontul cunoștințelor asupra vieții economice-industriale. Într-un număr cât mai mare de aplicații reprezentative în tehnica industrială. În acest sens, consider că noțiunile despre industrializare, cu referiri generale la construcția de mașini și cu aplicații pe mașinile-utelle prelucrătoare în metalurgie, preluate în clasa a IX-a ar fi potrivite să le urmeze în clasele a X-a și XI-a, analiza unei construcții mecanice complexe, iar în clasa a XII-a elevii să fie introduși în domeniul electronicii (automatizare și cibernetica). În felul acesta, după studiul funcționării unor mașini care nu lipsesc din nici o uzină constructoare, din nici un atelier de întreținere sau reparării, din nici o unitate de producție, indiferent de ramura industrială — ar urma studiul unei construcții mecanice complexe, care să includă în realizarea și funcționarea și eforturile conjugate ale mai multor ramuri de producție și să prezinte o mare varietate de aplicații din domeniul fizicii, matematicii, chimiei etc. Alegînd pentru acest studiu automobilul, la realizarea căruia și-au dat concursul foarte multe ramuri de producție industrială — siderurgie, metalurgie și în a căror construcție sînt aplicate principii și legi din domeniul mecanicii, termodinamicii, aerodinamicii, electrității hidraulice etc., avem, în același timp, avantajul de a ne fi oprit la o construcție mecanică de foarte largă răspîndire și care îi pasionează în general pe tineri.

Noțiunile de automatizare și cibernetica, a căror predare o propun pentru clasa a XII-a, ca un corolar al studiilor de cultură tehnică, ar urma să introducă pe elevi nu numai într-o ramură de producție cu o importanță deosebită pentru viața societății actuale și viitoare, dar și să stimuleze pe planul muncii de concepție.

Cultura tehnică răspunde deci nevoilor social-economice ale epocii noastre de pregătire a omului, ajută la dezvoltarea gândirii tehnice, face o eficientă propagandă pentru știință și tehnică, dezvoltă tradițiile tehnice, stimulează efortul de con-

cepție și, în final, permite mărirea capacității de acumulare a unor cunoștințe utile. Bineînțeles aceasta cu condiția alegerii disciplinelor, a utilizării celor mai bune metode și forme de predare, a pregătirii complexe a profesorilor. În sfîrșit, dar fiind că și învățămîntul trebuie să se integreze în lupta pentru timp care se duce în toate domeniile de activitate, apare posibil ca prin disciplinele tehnice integrate în procesul instructiv-educativ al liceelor teoretice, să se obțină, în final, o reducere a timpului pentru specializarea ulterioară, fie că tînorul va dobîndi aceasta prin studii superioare, fie printr-o pregătire cu caracter mediu pentru activitatea în producție.

Prof. L. GH. STANESCU

— Pe curînd, la examenul de admitere în liceu...

PLICTICOASA AVENTURĂ ÎN JUNGLA REFERATELOR

(Urmare din pag. 1)

el a revenit cu o obsesivă frecvență vreme de ani în șir. De asemenea se pot cita cu ușurință, dintr-un număr de articole tipic „Lecția și căile spre eficiență” și „Predarea gramaticii”. Cum s-a respectat principiul intuitiv în diferite tipuri de lecții, în vederea eficienței lecțiilor sau mai nou „Modernizarea predării”, folosirea materialului didactic audio-visual în predarea lecțiilor” etc.

Dar să lăsdăm titlurile. La urma urmei ele au o valoare secundară. Important este ce conține un referat nu cum se numește el (desi între cele două elemente există, de obicei, un intim raport de determinare). Fiecare referat are o scară proprie de măsură și o anumită valoare. Un referat care să aibă o valoare deosebită este cel care contribuie la dezvoltarea gândirii elevilor (clasele I-IV) și este obligat să treacă pe lângă introducerea (de obicei, în cele 13 pagini bătute în la rând, dispune de spațiu, deși reforma culturală din țara noastră, progresul pe care îl înregistrează limba noastră scrisă, importanța cunoașterii de către elevi a limbii materne”, „ce este gramatica”, „ce conștințe poate avea cunoașterea regulilor gramaticale”, „contribuția gramaticii la educația morală, ideologică și politică a elevilor” etc. etc. Este oare absolut obligatorie această introducere? Nu. Dar referatul este că „asa se face” și s-a simțit obligat să plătească tribut tipicului. Iar tributul acesta se plătește ușor pe paginile prezente, grede, stordătoare, plătitoare. Desi ar fi mai simplu, și pentru referent și pentru ascultător, să între direct la subiect.

După ce a trecut și de hîta și de introducerea acesteia trebuie, vînd neavînd, să ajungă la rezolvarea temei. Și aici, tributul generalității subiectului care se ar trebui să fie contribuție personală și frazeologie diluată și plătitoare. Astfel: din „Dezvoltarea exprimării...”, mai sus pomenită, aflăm că „Lecțiile de gramatică sînt: un bun prilej de îmbogățire și îndeosebi de precizare a vocabularului elevilor, deoarece elevii nu învățau categoriile gramaticale rîpte de conținutul lor” și că „una dintre cele mai grele sarcini a învățămîntului este aceea de a îndruma și ajuta pe elevi să-și aștarnă la scris ideile și sentimentele lor” etc. „Lecția și căile spre eficiență” și „Modernizarea predării” prezintă informații deosebite de interes pentru planul cel mai judicios de expunere, procurarea și folosirea de material didactic adecvat, ca și literaturii social-politice și beletristice determină însușirea la mod conștient și sistematic a cunoștințelor prezente în programa educației cetățenești și au ca rezultat formarea unei clare conștințe și a unei corecte conduite cetățenești la elevii claselor a VIII-a”. Și așa mereu mai departe referatul se deapănă într-una fără să se întrebă la ce folosesc aceste spuse.

Banalitatea, truisumul, platitudinea

Simplificarea lucrurilor, intenția unui referat ar putea fi rezumată în felul următor: „Există o problemă în care se vrea să comunice colegilor mei unele idei proprii, personale. Voi scrie despre aceasta un referat”. Sau, „există o problemă pedagogică neclarificată în legătură cu care se putea formula unele supoziții. Ar fi interesant dacă le-aș supune dezbaterii colegilor mei printr-un referat”. În fiecare caz în parte, referatul vine cu un material nou, interesant și prin înșelul lui, și prin utilitatea lui practică. Din păcate însă în realitate lucrurile nu stau așa, sau cel puțin nu stau întotdeauna așa. Adeseori ai impresia că premisa de la care pornește referatul este nu aceea de a comunica un bagaj de idei, ci de a umple niște pagini de hîrtie.

Rîndurile curg, suocante prin linăritatea lor. Ori că înverșunat ar fi interesul pentru conținutul unui referat, el va ceda în fața năvalii de banalități și platitudini. Ca și cum ascultătorii nu ar fi la rîndul lor profesori, oameni cu o anumită pregătire pedagogică și de specialitate, referenții se întrec în a-și informa asupra unor lucruri pe care aceștia le cunosc de ani de zile din manualele de pedagogie sau de metodica. Astfel, un referat făcut în fața unor învățători și informează pe aceștia asupra faptului că „în clasa I elevii își însușesc prin exerciții conștințe despre propoziție, primele noțiuni de fonetică (sunete, vocale, consoane, silabe), cîteva reguli de ortografie și punctuație. Tot în clasa I se fac exerciții pentru înțelegerea noțiunilor de sintaxă

și morfologie. Elevii sînt puși să cunoască cuvinte care arată nume de flinte, de lucruri, cuvinte care arată acțiuni”, și așa mai departe. Referenții sînt să explice ce se înțîmplă în fiecare clasă în parte (cîmîm numai începuturile de paragraf). „În clasa a II-a se consolidează și se largesc cunoștințele însușite în clasa I...”, „În clasa a III-a cunosc pîrțile principale ale propoziției...”, iar în clasa a IV-a se consolidează cunoștințele preluate în clasele precedente...”

Conceptul cu promisiunea că o dare de seamă, referatul intitulat „Cum s-a respectat principiul intuitiv în diferite tipuri de lecții, în vederea eficienței lecțiilor” putea să se cheme tot alt de bine „de asemenea s-au folosit” pentru că această expresie care revine, obsedant, ca un leitmotiv rezumă întreg înțelesul referatului. Cîmîm: „de asemenea, fiecare cadru didactic a căutat să folosească judicious materialul intuitiv pentru a-și atînga scopul lecției — adică să țină seama că înțelegerea nu înseamnă nici folosirea exagerată, abuzivă a materialului intuitiv îngreunînd astfel procesul de abstractizare și generalizare — nici prezentarea unui material didactic prea sărac, care să ducă la rezultate contrare celor urmărite”. Bun. Deci nici prea, prea, nici foarte, foarte. Dar cum? Referatul nu înțîrzie să ne lămurească: „de asemenea s-au mai folosit și tablouri reprezentînd animale domestice...”, „de asemenea s-au mai folosit ca materiale gogoros: dia carton, veritete etc.”, „de asemenea tot cu rezultate bune s-a folosit și masa cu bile” s.a.m.d. Cînd obțuse să-și utilizeze pe „de asemenea” referenții li schimbă cu „la lecția”. „La lecția Pînzei s-au adus” „La lecția Animale s-au prezentat” etc. În rîndul înțîrzie să găsească un fir, o idee în această „amalgamă de s-au folosit”, sau „s-au prezentat” și „de asemenea” înșelînd autorului rîmîm cămîm confundate în mister.

Un alt referat, intitulat „Cum am îndrumat și urmărit modul în care își organizează elevii timpul dedicat studiului individual ca cel pentru odihnă” ne învătă că „Activitatea didactică principală se desfășoară în cadrul lecțiilor, dar însușirea activă și conștință a cunoștințelor și, mai ales, formarea priceperilor și deprinderilor se realizează prin munca independentă a elevilor”. Declamînd în continuare că „la calitate de profesor dîmînt am avut rolul ca să îndrumăm și să urmăresc organizarea muncii elevului acordînd referatul face o scurtă dare de seamă asupra activității desfășurate pe această linie („Le-am arătat că masa la care pregătesc lecțiile trebuie să fie bine aranjată”, „le-am recomandat ca imediat după micul dejun să pornească la lucru repede și energic, fără amînări și pierdere de timp”).

Este dureros dacă stai să te gîndești că pentru a lua act de aceste extraordinare descoperiri niște oameni și-au cheltuit timpul și energia nerovăș.

Dorințe neobișnuite?

Trista condiție a referatelor despre care am vorbit aici, își are explicația, dincolo de slaba exigență manifestată față de calitatea lor, și în locul de copii cititori care a fost rezervat acestora în activitatea școlară. S-ar părea că, în general, forurile de îndrumare și control consideră lectura referatelor ca pe o obligație cu totul inutilă. Prof. Cornelia Voiculescu, directoarea Școlii generale nr. 12 din Constanța, a fost surprinsă atunci cînd i-am cerut aceste lucruri. „Ce puteți vedea din niște hîrtii? — ne-a întrebă dînsa. O acțiune practică v-ar putea edifica asupra calității muncii noastre mai mult decît ar putea s-o facă niște referate”. Da, este adevărat. Dar referatele constituie o parte componentă bine determinată a acestui muncă. În general, în școlile primare am trecut solicitarea referatelor, conștință situația un fel de mică surpriză. Dorința citiva din afara școlii de a le parcurge par să fie neobișnuite. În consecință, acest sector al activității didactice este vîndut de îndrumarea forurilor competente, ceea ce avantajează înecarea lor în apele formalismului.

Nu putem pretinde fiecărui referat să descopere o Americă, dar nici nu putem accepta ca acesta să fie o formă de etalare a unei frazeologii goale sau confuze, sau o formă pentru repetarea unor adevăruri arhicunoscute, a unor banalități, numai de dragul unei obligații. Fiecare profesor dispune de un fond de experiență practică, de o anumită capacitate de creație și de o anumită pregătire teoretică. Referatele prezentate în comisiile metodice sînt o cale pentru valorificarea acestor posibilități și un mijloc pentru clarificarea unor probleme ale teoriei și practicii pedagogice, iar rîndul lor trebuie să fie înțeles numai prin această prismă.

„Cum se trece pragul de la grădiniță la școală”

În articolul „Cum se trece pragul de la grădiniță la școală”, apărut în „Gazeta învățămîntului” nr. 889 din 10 martie 1967, Elena Traci, inspectoarea la secția de învățămînt a raionului „30 Decembrie” din București, arată că „se pot învăța și noțiuni mai complexe la grădiniță”. Sînt de acord cu acest punct de vedere, mai ales în ceea ce privește dezvoltarea vorbirii copiilor, familiarizarea lor cu propoziția, precum și formarea deprinderilor de a recunoaște sunetele din cuvinte. Experimentările efectuate în ultimul timp în unele școli din țara noastră asupra scrierii elevilor, precum și cercetarea abecedelor dintr-o serie de alte țări, dovedesc, după părerea mea, convingător, că folosirea caietului fără nici o linie oblică, chiar de la începutul școlarității, este cea mai indicată. În strînsă legătură cu aceasta sînt de părere ca primul caiet pe care să-l punem în mîna copilului de șase ani să fie cel cu liniatură de aritmetică. Poate că încadrarea unui desen în pătratele reprezintă o cerință dificilă pentru această vîrstă, dar o socotesc pe deplin realizabilă și, mai ales, deosebit de necesară pentru formarea deprinderilor de scriere corectă și estetică. Am constatat că s-au obținut rezultate foarte bune în această privință prin folosirea desenelor din caietul „Învăț să desenez” de P. Bagdasar și T. Mateescu. Desenele din acest caiet care vor fi redate în clasa I, în asociație cu predarea literelor, permit o muncă de continuitate pentru îmbogățirea cunoștințelor și usurează formarea deprinderilor de scriere. În ceea ce privește activitatea în cadrul unei ore pregătitoare pentru școală, sînt de părere să nu se dea teme pentru acasă, căci în executarea unor asemenea teme ar interveni, în multe cazuri, părinții, diminuîndu-se astfel efectul instructiv-educativ urmărit. Rolul acestui an pregătitor trebuie să fie exclusiv de pregătire, în sensul formării la copii a cîtorva deprinderi corecte de mînuire a uneltelor de scris.

Inv. IRINA FULGEANU

Răspundînd la ancheta intitulată „Cum se trece pragul de la grădiniță la școală” un grup de învățători și educatoare fac o serie de observații foarte judicioase cu privire la programa grădiniței. Astfel, pe bună dreptate, ei au poziție critică față de absența unor activități menite să pregătească mai substanțial copilul pentru școală. De pildă, activitățile pentru formarea deprinderilor de numărare-socotit sînt prezente foarte rar, iar altele menite să-i apropie pe copii mai mult de specificul muncii în clasa întii — formarea deprinderilor practice de compunere a propoziției, de analiză fonetică a cuvintelor și a deprinderilor speciale pentru scris — lipsesc complet. În privința însușirii operațiilor aritmetice, practica ne arată că este necesară introducerea semnelor de plus, minus și egal pentru înțelegerea mai clară a operațiilor respective.

Cît privește citit-scrisul, sînt și eu de părere că este bine să se înceapă la vârsta de 6 ani, deoarece interesul pentru citit și scris se manifestă chiar de la începutul activității copilului în grupa mare din grădiniță.

De altfel, pentru a verifica posibilitatea predării citit-scrisului începînd de la 6 ani, am organizat un experiment cu o grupă de 18 copii, de la începutul trimestrului al II-lea (12 ianuarie 1967), egalînd cîte trei lecții pe săptămîna pentru predarea unei singure litere din alfabetul mic de țînar și de mîndă. Bineînțeles am folosit procedeul corespunzător vîrstei, pornînd de la jocuri sau indicații verbale cît mai plastice, pentru a trezi interesul și dragostea față de munca școlară. În două trimestre am reușit să predau, în bune condiții, cincisprezece litere și pot afirma cu convingere că învățarea citit-scrisului de la 6 ani este posibilă.

EUGENIA DRAGOS
educatoare — Constanța

Ancheta intitulată „Cum se trece pragul de la grădiniță la școală”, publicată în „Gazeta învățămîntului”, a ridicat o serie de probleme care se află în ultimul timp și în centrul atenției noastre.

Țin să recunosc, de la început, că școala noastră generală primește în clasa întii numeroși copii ce dispun de un bogat material perceptiv, de un număr însemnat de noțiuni și reprezentări, datorită faptului că au trecut printr-o grădiniță încadrată cu educatoare ce au o îndelungată și valoroasă experiență. La începutul fiecărui an școlar colectivul nostru didactic obișnuiește să consulte în colectiv desenele efectuate de elevii în prima zi de școală, pentru a sonda și pe această cale nivelul lor de pregătire. Acest procedeu evidențiază clar deosebirea de pregătire inițială între cei ce au frecventat grădinița și ceilalți. Iată de ce consider că traducerea în fapt a propunerii de a se introduce un an pregătitor pentru toți copiii, înainte de începerea cursurilor școlare propriu-zise, va contribui, cu siguranță, la obținerea de rezultate mai bune în primul an de școală. Desigur însă că este necesar să se studieze cu grijă alcătuirea planului și programelor acestui an pregătitor, astfel încît să se gîndească cu multă grijă problemele, respectîndu-se specificul dezvoltării copiilor.

NATALIA ONOFRESCU
învățătoare emerită
Școala generală „A.I. Cuza”
Fălticeni

CONCURS PENTRU NOI MODELE DE JUCĂRII

Ministerul Învățămîntului în colaborare cu Ministerul Industriei Ușoare, Ministerul Comerțului Interior și Comitetul de Științe Culturale și Artă organizează un concurs cu premii pentru modele originale de jocuri și jucării.

Concursul are următoarele teme:

- jucării mecanizate simple și complexe, jucării metalice litografiate, truse și jucării cu caracter tehnic, jucării și păpuși din mase plastice, dispozitive perfecționate pentru păpuși și animale textile (pentru voce, meis etc.), figurine din mase plastice și cauciuc înmuat, animale textile, jocuri din carton litografiate.

Pentru fiecare temă sînt prevăzute premii și mențiuni între 1000—5000 lei. Concursul este deschis pînă la 1 oct. 1967.

La concurs poate participa orice persoană, individual sau colectiv.

Lămuriri suplimentare și prospectul detaliat al concursului se pot obține de la Comisia tehnică-artistică pentru jocuri din Ministerul Învățămîntului, str. Spiru Haret, nr. 12, tel. 14.24.00.

TEZĂ DE DOCTORAT

INSTITUTUL POLITEHNIC TIMISOARA anunță că în ziua de 20 iunie 1967, orele 18.30 în sala 306 a Facultății de chimie industrială (b-dul. 30 Decembrie nr. 2), va avea loc susținerea publică a lucrării de doctorat intitulată „Chimia compuşilor organici al fosforului” a tovarășului inginer PURDELA DANILA pentru obținerea titlului științific de Doctor Inginer.

Conducător științific: Prof. Dr. doc. șt. OSTROGOVICHE GHEORGHE.

Referenți științifici oficiali:

- Prof. Dr. doc. șt. IONESCU MARIA — Universitatea „Babeș-Bolyai” Cluj
- Prof. Dr. doc. șt. MUREȘAN L. POMPEI — Institutul agronomic Timișoara
- Prof. Dr. SCHNEIDER IOAN — Universitatea „A.I. Cuza” Iași.

Lucrarea de doctorat poate fi consultată la Biblioteca Institutului politehnic Timișoara (Str. Piața Craiului nr. 8).

In sprijinul orientării absolvenților de liceu

VĂ PREZENTĂM:

Intr-un laborator al Facultății de chimie a Universității din București.

INSTITUTUL POLITEHNIC DIN IAȘI

Se primesc înscrieri pentru concursul de admitere la cursurile de zi și serale în anul universitar 1967/1968, la următoarele facultăți.

1. FACULTATEA DE CHIMIE INDUSTRIALĂ

Cursuri de zi
Secțiile: Tehnologia substanțelor anorganice — Tehnologia substanțelor organice — Tehnologia compușilor macromoleculari — Celuloză, hirtie și fibre artificiale — Tehnologia pielii, blănurilor și extractelor tanante — Finisarea produselor textile.

Durata studiilor: 5 ani

Cursuri serale

Secțiile: Tehnologia substanțelor anorganice — Tehnologia substanțelor organice.

Durata studiilor: 6 ani

2. FACULTATEA DE CONSTRUCȚII

Cursuri de zi
Secțiile: Construcții civile, industriale și agricole — Drumuri și poduri.

Durata studiilor: 5 ani

Cursuri serale

Secția: Construcții civile, industriale și agricole.

Durata studiilor: 6 ani

3. FACULTATEA DE ELECTROTEHNICĂ

Cursuri de zi
Secțiile: Electromecanică — Electroenergetică.

Durata studiilor: 5 ani

Cursuri serale

Secția: Electromecanică

Durata studiilor: 6 ani

4. FACULTATEA DE HIDROTEHNICĂ

Cursuri de zi
Secțiile: Hidrotehnică agricolă — Construcții și instalații hidrotehnice.

Durata studiilor: 5 ani

5. FACULTATEA DE INDUSTRIE UȘOARĂ

Cursuri de zi
Secțiile: Filatură și țesătorie — Tricotaje și confecții din țesături și tricouri — Confecții din piele și încălțăminte.

Durata studiilor: 5 ani

6. FACULTATEA DE MECANICĂ

Cursuri de zi
Secțiile: Tehnologia construcției de mașini — Mașin-unelte și scule — Mașini termice — Mecanică agricolă.

Durata studiilor: 5 ani

Cursuri serale

Secția: Tehnologia construcției de mașini.

Durata studiilor: 6 ani

Conform indicațiilor din broșura „Bacalaureatul și admiterea în învățământul superior 1967”, concursul de admitere se va desfășura între 1 și 10 iulie 1967.

Informații suplimentare se pot obține la secretariatul rectoratului Institutului politehnic Iași, Calea 23 August nr. 22, telefon 44 05 sau la secretariatele facultăților din Calea 23 August nr. 22, telefon centrală 53 20, 53 21, 53 22.

Institutul de arte plastice „Nicolae Grigorescu”

Înscrierile la concursul de admitere au loc între 15—30 iunie a.c. pentru

FACULTATEA DE ARTE PLASTICE

Secțiile: Pictură — Grafică — Sculptură.

Durata studiilor: 6 ani

Istoria și teoria artei

Durata studiilor: 5 ani

FACULTATEA DE ARTE DECORATIVE

Secțiile: Pictură monumentală — Scenografie — Arte decorative textile — Arte decorative ceramica-sticlă-metal.

Durata studiilor: 6 ani

La toate secțiile funcționează cursuri de zi. Condițiile de înscriere și participare la concurs se găsesc în broșura „Bacalaureatul și admiterea în învățământul superior 1967” și la sediul institutului, în str. Budișteanu nr. 19, tramvai 6 și 10, autobuz 32, tel. 13.05.56.

Candidații din provincie primesc cazare și cantină contra cost de la data de 30 iunie a.c.

INSTITUTUL DE ARTĂ TEATRALĂ ȘI CINEMATOGRAFICĂ „I. L. CARAGIALE”

Prof. GEORGE DEM. LOGHIN
prorectorul Institutului

Dintre mîile de absolvenți ai liceului ce își pormesc acum pașii pe drumul viitorilor lor profesii ne adresăm în aceste rânduri tînărului dornic să îmbrățișeze arta Thaliei, celui care poartă în suflet comori de sensibilitate și poezie. Tînărului care a urmărit cu ochii umiliți de incintă „Apus de soare” sau „Regele Lear”, care l-a citit pe Stanislavski sau Brecht, pe Gordon Craig și Piscator, sau care a trăit clipe de neuitat la Studioul Casandra, alături de viitorii actori și s-a văzut în fiecare dintre ei.

Sarcina formării generației de artiști-cetățeni, cu o temeinică pregătire, capabil să contribuie la propășirea artei noastre noi, revine Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale” din București, care, în funcție de specificul secțiilor sale, pregătește actori, regizori de teatru, regizori de film, operatori de film, critici de teatru și film.

Concursul de admitere va selecționa elemente multilaterale pregătite, și cum e și firesc, cu calități artistice. Pentru arta dramatică se vor urmări sensibilitatea, gîndirea, emoționalitatea, dicția, simțul muzical și ritmic. Cel care dorește să îmbrățișeze regia de teatru va încerca mai întîi să dea viață scenică unui fragment de text — piesă, iar viitorul regizor de film să transpună acțiunea în imagini și mișcare cu gust și măsură, cu pricepere și tact. Designerul de costume va lucra la realizarea de costume pentru teatru, cinematografie, muzică, artă plastică, literatură — bimediatele cu limitele cunoștințelor predate în cadrul cursurilor de artă dramatică, dicție și mișcare scenică, de măiestrie regizorală și arta actorului de artă spectacolului, scenografie, tehnica montajului etc. De asemenea studenții regizori și operatori de film lucrează în laboratoarele institutului, care dispun de aparatură de specialitate.

Designerul cu profesiunea de artist nu se poate face fără talent. De aceea este bine ca orice candidat să se gîndească foarte serios înainte de a se îndrepta spre această meserie. Venind în cadrul tînărului candidat în concursul de admitere în două etape, din care prima, ce are loc între 25—29 iunie, este o etapă eliminatoare, în care se selectează acei tînari care dispun de calități artistice.

Au de ea își lasă rborul spre căutarea artei noi generații de artiști. Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale” din București, care dispune de aparatură de specialitate.

Concursul de admitere pentru anul universitar 1967/1968, se va ține la specialitățile:

ARTĂ DRAMATICĂ
REGIE DE TEATRU
REGIE DE FILM
OPERATORIE DE FILM
TEATOLOGIE-FILMOLOGIE

În perioada 10—24 iunie a.c. se primesc înscrieri zilnice la sediul Institutului din str. Izvor nr. 4 (telefon 16.13.46).

Concursul de admitere se va desfășura în două etape: prima — eliminatoare — are loc între 25—29 iunie, cînd se vor susține probele de aptitudini și a doua între 1—10 iulie 1967.

Concurenții pot lua informații cu privire la desfășurarea concursului (actele necesare pentru înscriere, obiectele și probele la care se susține concursul, profilul de specialitate al fiecărei secții etc.) din Îndrumarul editat de Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale”, care se difuzează gratuit, la cerere, prin secretariatul Institutului din b-dul Ștefan Măgureanu nr. 1 și broșura Ministerului Învățămîntului „Bacalaureatul și admiterea în învățământul superior 1967”.

Mentione

PE AGENDA RELAȚIILOR INTERNAȚIONALE

Delegații ale țării noastre peste hotare

O delegație condusă de acad. Ștefan Bălan, ministrul învățămîntului a participat recent la primul Congres al culturii bulgare și la festivitățile prilejuate de sărbătoarea Zilei scrisului slav și a culturii bulgare.

În cadrul lucrărilor congresului a luat cuvîntul și șeful delegației române. „Poporul nostru — a spus acad. Ștefan Bălan — este legat de poporul bulgar printr-o tradiție și străveche prietenie izvorită nu numai din vecinătatea țărilor noastre, dar și din năzuințele și luptele comune pentru apărarea ființei naționale, pentru independență și progres”.

În cadrul planului cultural româno-francez o delegație a Ministerului Învățămîntului, condusă de prof. univ. Miron Constantinescu, adjunct al ministrului învățămîntului, a făcut în cursul lunii mai o vizită în Franța pentru a studia organizarea învățămîntului francez de toate gradele, precum și posibilitățile de a lărgi colaborarea celor două țări în domeniul învățămîntului. Din delegație au mai făcut parte prof. univ. George Cînu, director general al învățămîntului universitar din Ministerul Învățămîntului, și Stan Dumitru, director al Grupului școlar profesional „Steagul roșu” din Brașov.

Delegația română a vizitat școli de cultură generală, licee, colegii profesionale și tehnice, institute de învățămînt superior, diferite instituții de învățămînt, a avut convorbiri cu cadre didactice, cercetători în domeniul pedagogiei și personalități ale învățămîntului francez.

La 18 mai a.c. prof. univ. Miron Constantinescu a prezentat la cererea franceză în cadrul Institutului Național Pedagogic din Paris, o expunere asupra învățămîntului din România.

În timpul vizitei, ministrul educației naționale al Franței, Alain Peyrefitte, l-a primit pe șeful delegației române, însoțit de dr. Victor Dumitru, ambasadorul Republicii Socialiste România în Franța. În cursul întrevederii, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, au fost abordate probleme ale dezvoltării relațiilor în domeniul învățămîntului între Franța și România.

O delegație a Ministerului Învățămîntului — din care au făcut parte tovarășii Nica Niculescu, secretar general în minister, și conf. univ. Constantin Manolescu de la Institutul de Științe Economice

„V.I. Lenin” din București — a întreprins o călătorie de documentare în mai multe centre universitare și unități de învățămînt din Uniunea Sovietică.

Pentru a se informa asupra unor probleme privind organizarea învățămîntului american, o delegație a Ministerului Învățămîntului, condusă de Ștefan Sebeșan, director general al învățămîntului profesional și tehnic, se află în prezent în Statele Unite.

Zilele acestea o delegație a Ministerului Învățămîntului, condusă de prof. univ. Gh. Buzdugan, membru corespondent al Academiei, director general al Direcției generale al învățămîntului superior tehnic și științific va întreprinde o vizită de studii în Republica Federală a Germaniei pentru a lua cunoștință de organizarea învățămîntului de toate gradele.

Vizite ale unor delegații străine

La invitația Ministerului Învățămîntului ne-a vizitat țara, prof. univ. Juan Gomez Millas, ministrul educației și culturii din Republica Chile.

Timp de o săptămînă oaspetele chilian a vizitat licee, universități și instituții culturale-științifice din București și din țară, monumente istorice și arheologice din regiunea Dobrogea, precum și localități turistice și balneoclimaterice de pe Valea Prahovei și litoralul Mării Negre.

În cursul vizitei, ministrul chilian a avut o întrevedere cu acad. Ștefan Bălan, ministrul învățămîntului. La întrevedere au asistat Jean Livescu, adjunct al ministrului învățămîntului, funcționari superiori din minister, precum și însărcinatul cu afaceri ad-interim al Republicii Chile în țara noastră, Jaime Coutis. Cu acest prilej s-au discutat probleme legate de organizarea învățămîntului în cele două țări.

În cadrul planurilor pentru aplicarea acordurilor de colaborare culturală încheiate cu țările vecine și prietene, în cursul lunii mai ne-au vizitat țara mai multe delegații de peste hotare. Astfel, o delegație a Ministerului Învățămîntului Popular din Bulgaria și o delegație a Ministerului Educației Populare al Republicii Democrată Germană au studiat modul de organizare a învățămîntului de cultură generală profesională și tehnic din țara noastră. De asemenea, o delegație din partea Ministerului Culturii și Artei din Polonia ne-a vizitat recent, interesindu-se de organizarea învățămîntului artistic românesc.

Curs central de literatură universală

Una din noutățile pe care le va aduce viitorul an școlar este introducerea Istoriei literaturii universale, în planul de învățămînt pentru clasa a XI-a umanistă.

În momentul de față, se desfășoară pregătirea în vederea organizării unui curs de literatură universală pentru cei 600 de profesori, care urmează să predea această disciplină. În cadrul cursului, care se va desfășura la București între 3 și 12 iulie, se vor ține prelegeri de către specialiști de înaltă calificare în acest domeniu, despre umanismul și valoarea artistică a poemelor homerice, teatrul greco și latin: Dante, umanismul Renașterii, Shakespeare, clasicismul francez, literatura secolului luminilor, romantismul, realismul francez, englez și rus, teatrul realist și naturalist, curente și tendințe în roman, poezie și dramaturgie.

La cursul central de pregătire a profesorilor de literatură universală vor avea loc și dezbateri cu privire la programa școlară a acestei discipline.

MEȘTERII JUCĂRIILOR

Una dintre cele mai reușite clipe ale emisiunii „Dumbrava minunată”, prin care radiodifuziunea se adresează școlărilor din clasele I—IV, a fost acel intitulat „Meșterii de jucării”. Ei s-au cerut amuzament școlărilor să însușească, cu imaginația și îndemnarea lor, bucălele de lemn, sticlele de porumb, conuri de brad sau banale obiecte gospodărești — moșoare, dopuri, cutii de chibrituri, o mînușă veche — să facă din ele trenuri, pitici, păpuși, animale și să le trimită prietenilor lor mai mari de la radio.

Rezultatul a întrecut așteptările. El este materializat acum într-o originală expoziție de creații ale copiilor, găzduită în holul sălii de concert a Radioteleviziunii. Pe o locomotivă și niște vagoane — ele însele jucării realizate la o scară mai mare — sînt montate cele 500 de jucării realizate de copii (e drept, pe ici pe colo, mai simți amestecul tălălui sau al bunicului). Expoziția aceasta dă prilejul pedagogului să facă o minuțioasă excursie într-o țară a copilăriei, sau mai exact, într-un univers al celor mari văzut cu ochii și făurii de minile copiilor. Și se pot înălța altele lucruri din această excursie, dacă ai într-adevăr privire și sensibilitate de educator!

Experimentul acesta merită, pe lângă călduroase felicitări, să fie continuat și extins, antrenîndu-se spiritul creator al copiilor în domeniul realizării unor jucării și a altor obiecte care să reflecte specificul unor indeletniciri și obiceiuri din diferite părți ale țării, trădăturile folclorice regionale etc.

H. L.

CONCURS PENTRU LUCRĂRI CU CARACTER DIDACTIC

În continuarea concursului de manuale pentru școli profesionale, publicat în Gazeta Învățămîntului nr. 891 din 24 martie 1967, Ministerul Învățămîntului instituie, prin Editura didactică și pedagogică, concurs pentru elaborarea următoarelor două lucrări ajutoare destinate școlilor profesionale:

1. Culegere de probleme de matematică, 300 pagini text, aproximativ 150 de figuri.
2. Culegere de probleme de electrotehnică, 300 pagini text, aproximativ 100 de figuri.

Concursul de lucrări ajutoare este dotat cu următoarele premii și mențiuni:

— un premiu I — de lei 6.000
— un premiu II — de lei 4.500
— două mențiuni a câte lei 2.500

Concursul pentru elaborarea lucrărilor de mai sus se desfășoară într-o singură etapă și începe la data publicării prezentului anunț. Participarea la concurs se face fără nici o înscriere, cu respectarea condițiilor prevăzute în materialul publicat în Gazeta Învățămîntului din 24 martie a.c. Manuscrisele vor fi prezentate editurii sub pseudonim sau motto-ul ales de concurent, pînă cel mai tîrziu la data de 15 aprilie 1968.

„Meșterii de jucării” sînt mulțumiți de munca lor.

Magazinul „Muzică” București

Calea Victoriei Nr. 41

Telefon 15 60 88

Vinde prin virement, numerar și contra ramburs SFATURILOR POPULARE, ÎNTEPRINDERILOR, UNITĂȚILOR COOPERATISTE, CASELOR DE CULTURĂ ȘI CĂMINELOR CULTURALE

din toate regiunile țării:

Discuri, partituri și tipărituri muzicale, metode de pian, chitare, acordeoane și vioară, instrumente muzicale, radio, magnetofone, picupuri, televizoare și lămpi radio.